Hx – செல்வந்தன் மற்றும் லாசருவின் உவமை லூக்கா 16: 19-31 |
1

– Save This Page as a PDF–

செல்வந்தன் மற்றும் லாசருவின் உவமை

லூக்கா 16: 19-31

செல்வந்தன் மற்றும் லாசருவின் உவமை ஆராயுங்கள்: 19-21 வசனங்களில் செல்வந்தன் மற்றும் லாசருவின் வாழ்க்கை பூமியில் எவ்வாறு ஒப்பிடப்படுகிறது? 22-24 வசனங்களில் மரணத்திற்குப் பிறகு எப்படி? 30-31 வசனங்களிலிருந்து, பரலோகத்திற்குள் நுழைவதற்கான தீர்மானிக்கும் காரணி எது? இதை விளக்குவதற்கு இயேசு ஏன் ஒரு பிச்சைக்காரனையும், ஒருவரைப் பரலோகத்திற்குள் நுழைய விடாமல் தடுக்கும் குணங்களைக் குறிக்க ஒரு செல்வந்தனையும் பயன்படுத்தினார் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? 31-வது வசனம் மனித இயல்பைப் பற்றி நமக்கு என்ன காட்டுகிறது? பாதாளம் என்பது சுத்திகரிப்பு ஸ்தலத்திற்குச் சமமானதா? கடவுளின் வழிகளே சிறந்தவை என்பதை மக்கள் நம்புவது ஏன் மிகவும் கடினமாக இருக்கிறது?

சிந்தியுங்கள்: இந்த உவமையில் நித்திய தண்டனையின் விளக்கம் மிகவும் தெளிவாக உள்ளது. இதை வாசித்த பிறகு, நீங்கள் யாரிடம் சாட்சி பகிர வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா? அந்தச் செல்வந்தன் யாரைக் குறித்தான்? இந்த உவமையில் உங்களை எது பயமுறுத்துகிறது? உங்களுக்கு எது ஆறுதல் அளிக்கிறது? ஏன்?

செல்வந்தன் மற்றும் லாசருவின் உவமையின் முக்கிய நோக்கம், செல்வம் ஒருவரின் தேவனுடைய ராஜ்யத்திற்குள் நுழைவதற்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதில்லை என்பதே.

தாம் கட்டளையிட்டால் தம் மக்களை ஆசீர்வதிப்பதாக தேவன் வாக்குறுதி அளித்திருந்தார் (உபாகமம் 28:1-4). பரிசேயர்கள், இந்தக் கொள்கையைத் திரித்து, உலகச் செல்வங்கள் யெகோவாவின் தயவுக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதாகக் கற்பித்தனர். அவர்கள், “யாரை கர்த்தர் நேசிக்கிறாரோ, அவரைச் செல்வந்தராக்குகிறார்” என்று கற்பித்தனர்.

எனவே, தாங்கள் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் மற்றும் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதை நிரூபிக்க அவர்கள் உலகச் செல்வங்களைத் தேடினர். உலகப் பொருட்கள் மீதான இந்தத் திரிபுபட்ட மனப்பான்மையைச் சரிசெய்ய, இயேசு இந்த உவமையை பன்னிருவருக்கும்,பரிசேயர்களுக்கும், உலகப் பொருட்கள் மீதான சரியான மனப்பான்மையையும், ஒருவரின் உடைமைகளைச் சரியான முறையில் நிர்வகிப்பதையும் கற்பிப்பதற்காகக் கூறினார்.1134 இந்த உவமையின் சூழல் முந்தைய போதனையுடன் தொடர்புடையது (இணைப்பைக் காண Hw – புத்திசாலித்தனமான மேற்பார்வையாளரின் உவமையைக் கிளிக் செய்யவும்), அங்கு மேசியா தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களுக்கும், பண ஆசை கொண்ட பரிசேயர்களுக்கும் போதித்தார், அவர்கள் இதையெல்லாம் கேட்டு அவரைப் பரிகாசம் செய்தார்கள்.

ஒரு செல்வந்தர் இருந்தார்; அவர் விரும்பிய
அனைத்தும் அவரிடம் இருந்தன. அவர் செந்நிற ஆடைகளையும் விலையுயர்ந்த மெல்லிய ஆடையையும் அணிந்து, ஒவ்வொரு நாளும் ஆடம்பரமாக வாழ்ந்து வந்தார் (லூக்கா 16:19). அவர் மிகச் சிறந்த, விலையுயர்ந்த ஆடைகளை அணிவதைப் பழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்; அவருடைய மேலாடை, இளவரசர்கள் மட்டுமே அணியக்கூடிய, செந்நிறச் சாயம் பூசப்பட்ட மிக விலையுயர்ந்த எகிப்தியப் பருத்தியால் ஆனது. அவருடைய உள்ளாடை எகிப்தியச் சணலால் செய்யப்பட்ட மெல்லிய ஆடையால் ஆனது. ஒவ்வொரு நாளும் அவர் சிறந்த உணவுகளாலும், விலையுயர்ந்த வெள்ளிப் பாத்திரங்களாலும் நிறைந்த மேசைகளுடன் நண்பர்களுக்கு விருந்தளித்தார். ஆனால் அவருடைய பணம்

முழுவதும் அவருடைய சொந்த ஆசைகளைத் திருப்தி செய்வதற்காகவே செலவிடப்பட்டது. அவர் மற்றவர்களின் தேவைகளைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை.

உவமையில் வரும் ஏழை நோயாளியான பிச்சைக்காரனுக்கு, கிறிஸ்து லாசரு என்ற பெயரைச் சூட்டினார். அவன் யூதேயாவில் எப்போதும் காணப்பட்ட பரிதாபத்திற்குரியவர்களின் ஒரு சித்திரமாக இருந்தான். அவன் உதவியற்ற நிலையில் கொண்டுவரப்பட்டு, அந்தப் பணக்காரனின் ஆடம்பரமான வீட்டின் வாசலில் கிடத்தப்பட்டிருந்தான். லாசரு என்ற அந்தப் பிச்சைக்காரன் புண்களால் (ஒருவேளை சீழ்கட்டிகளால்) மூடப்பட்டிருந்தான், மேலும் பணக்காரனின் மேசையிலிருந்து விழும் எச்சங்களை உண்ண ஏங்கிக்கொண்டிருந்தான். பணக்காரன் அவ்வழியாகச் செல்லும்போது, அவன் மீது இரக்கம் கொண்டு, தன் செல்வத்திலிருந்து அவனுக்கு உணவளிப்பான் என்ற நம்பிக்கையில் லாசரு அந்தப் பணக்காரனின் வாசலில் அமர்ந்திருந்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், பணக்காரனை விட நாய்கள் அதிக இரக்கத்தைக் காட்டின. நாய்கள்கூட வந்து அவனுடைய புண்களை நக்கின (லூக்கா 16:20-21). இது லாசருவின் துயரத்தின் உச்சக்கட்டம் என்பதை கிரேக்க மொழிச் சொல் குறிக்கிறது. அக்கால யூதர்களின் சிந்தனையில், நாய்கள் செல்லப்பிராணிகளாகப் பாவிக்கப்பட்டுப் போற்றப்படவில்லை, மாறாக அவை அசுத்தமான, அருவருப்பான குப்பைகளைத் தின்னும் பிராணிகளாகவே பார்க்கப்பட்டன. இந்த உவமைக் காவியத்தின் முதல் காட்சியில் வரும் அந்த இரண்டு மனிதர்களின் சொத்துக்களுக்கு இடையில் இதைவிடப் பெரிய வேறுபாடு இருக்க முடியாது.

பிறகு காட்சி மாறுகிறது. அந்தப் பிச்சைக்காரன் மரித்த காலம் வந்தது, தேவதூதர்கள் அவனை ஆபிரகாமின் மடியில், அதாவது ஒரு ஆசீர்வாதமான இடத்திற்குக் கொண்டு சென்றார்கள் (லூக்கா 16:22a). ஆபிரகாமின் மடி என்பது ஆரம்பகால யூத எழுத்துக்களில் அரிதான ஒரு சொற்றொடர், ஆனால் அறியப்படாதது அல்ல. இயேசு நேசித்த சீடரான யோவான், கடைசிப் பஸ்காவின் போது கிறிஸ்துவின் பக்கத்தில் சாய்ந்திருந்தார் (யோவான் 13:23-25). கிறிஸ்துவின் காலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு யூத வரலாற்று ஆவணம் இவ்வாறு கூறுகிறது: “நம்முடைய

துன்பங்களுக்குப் பிறகு, ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோர் நம்மை ஏற்றுக்கொள்வார்கள், மேலும் நம்முடைய முன்னோர்கள் அனைவரும் நம்மைப் புகழ்வார்கள்” (4 மக்கபேயர் 13:17). இவ்வாறு, ஆபிரகாமின் மடியில் இருப்பது என்பது பரலோகத்தில் இருப்பதையும், ஆட்டுக்குட்டியானவரின் திருமண விருந்தில் கலந்துகொள்வதையும் குறிக்கிறது (வெளிப்படுத்துதல் Fg – ஆட்டுக்குட்டியானவரின் திருமண விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டவர்கள் பாக்கியவான்கள் என்ற எனது விளக்கவுரையைப் பார்க்கவும்).1135 தேவன் ஏழைகளை வெறுக்கிறார், செல்வந்தர்களை நேசிக்கிறார் என்ற பரிசேயர்களின் கருத்துக்கு மாறாக, லாசரு ஆபிரகாமின் மடிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டான் என்று இயேசு கூறினார்.

அடுத்து, காட்சி பாதாளத்திலிருந்து விரிகிறது ஷியோல். . பரலோகம், அல்லது ஆபிரகாமின் மடி, வேதனைக்குரிய இடமான கெஹென்னாவின் பார்வைக்குட்பட்டிருந்தது என்றும், ஷியோல். இரண்டும் மரித்த ஆவிகளின் இடமான பாதாளத்தில் இருந்தன என்றும் ரபீக்கள் போதித்தனர். செல்வம் என்பது கடவுளின் அருளுக்கு அடையாளம் என்ற பொய்யை மறுப்பதற்காக, இயேசு இந்தப் உவமையை அன்றைய காலகட்டத்தின் மொழியில் கூறினார். இந்த உவமையின் இந்த விவரத்தை நாம் வலியுறுத்தி, கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இந்த மாபெரும் பிளவு ஒரு வேதாகமக் கோட்பாடு என்று நம்பக்கூடாது. இது ஒரு குறியீட்டு மொழி.

அந்தப் பணக்காரனும் இறந்து அடக்கம்
செய்யப்பட்டான். மரணத்திலும் கூட, அடக்கம் செய்யப்படாத லாசருவிடமிருந்து அவன் வித்தியாசமாக நடத்தப்பட்டான். பாதாளத்தில் அவன் வேதனைப்பட்டான். இந்தப் உவமையானது துன்மார்க்கர்கள்

அழிக்கப்படுவதாகக் காட்டாமல், அவர்கள் நித்தியத்திற்கும் ஒரு பயங்கரமான, உணர்வுள்ள மற்றும் மாற்ற முடியாத நிலையில் தொடர்வதாகக் காட்டுகிறது. அவன் மேலே பார்த்து, ஆபிரகாமைத் தூரத்தில், லாசரு தன் பக்கத்தில் இருக்கக் கண்டான் (லூக்கா **16:22b-23).** இந்த உவமையானது ஒரு பெரிய பிளவைக் சித்தரிக்கிறது, இது பரலோகத்திற்கும் நரகத்திற்கும் இடையில் இருக்கும் நித்திய இடைவெளியைக் குறிக்கிறது. அந்தப் பணக்காரன் இந்த மாபெரும் பிளவைப் பற்றி அறிந்திருந்தான், மேலும் தனக்கு மறுக்கப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களை முழுமையாக உணர்ந்தான். இயேசுவின் கருத்தை வலியுறுத்துவதற்காக, இந்த உவமை பணக்காரன் ஆபிரகாமுடன் பேசுவதற்கு அனுமதிக்கிறது. ஒரு உவமையின் விவரங்களை ஆழமாக ஆராயக்கூடாது என்பதற்கு இது மற்றொரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு . வெளிப்படையாக, நரகத்தில் இருப்பவர்கள் பரலோகத்தில் இருப்பவர்களுடன் பேச முடியாது.

அதனால் அவன் அவரை நோக்கி, "தகப்பனாகிய ஆபிரகாமே, என்மேல் இரக்கம் வைத்து, லாசரு தன் விரல் நுனியைத் தண்ணீரில் தோய்த்து என் நாவைக் குளிர்ப்பிக்கும்படி அவனை அனுப்பும்; ஏனெனில் இந்த அக்கினியில் நான் வேதனைப்படுகிறேன்" என்று கூப்பிட்டான் (லூக்கா **16:24).** இந்த உவமையில், தீயவர்கள் தாங்கள் நிராகரித்த இரட்சிப்புக்கான வாய்ப்புகளை நினைவுகூருகிறார்கள் என்பதை நாம் காண்கிறோம். அவர்கள் தேவனிடமிருந்து தாங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதையும், மரணத்திற்கு முன் தங்கள் செயல்களின் (அல்லது செயலற்ற தன்மையின்) விளைவுகளையும் முழுமையாக அறிந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேதனையில் இருக்கிறார்கள்.

ஆபிரகாமின் பதில், அந்த இரு மனிதர்களும் பூமியில் இருந்தபோது இருந்த நிலைக்கு முரணாக இருந்தது. ஆனால் அவர் பிரதியுத்தரமாக, "மகனே, உன் வாழ்நாளில் நீ உன் நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்டாய், லாசருவோ தீமைகளைப் பெற்றுக்கொண்டான் என்பதை நினைத்துக்கொள்; இப்பொழுது அவன் இங்கே ஆறுதலடைகிறான், நீயோ வேதனைப்படுகிறாய்" என்றார் (லூக்கா **16:25).** அந்தப் பணக்காரன் சரீரப்பிரகாரமாக ஆபிரகாமின் சந்ததியாக, அதாவது மகனாக இருந்தபோதிலும், மனந்திரும்புதலைத் தவிர, மனிதகுலத்தின் மற்றவர்களைப் போலவே

ஆபிரகாமின் சந்ததியினரும் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பை அனுபவிப்பார்கள். ஆசீர்வாதம் நீதிமான்களுக்கு மட்டுமே உரியது, மேலும் அந்தப் பணக்காரனின் செயல்கள், அவன் நீதியின் குமாரன் மீது விசுவாசம் வைப்பதை விட, தனது ஆடம்பரமான வாழ்க்கை முறையிலேயே அதிக ஆர்வம் காட்டினான் என்பதை நிரூபித்தன. அவனுடைய முந்தைய செல்வம் அனைத்தும் இப்போது அவனுக்குப் பயனற்றதாக இருந்தது. அவன் இனி ஒரு பணக்காரன் அல்ல, மாறாக வேதனைப்படும் ஒரு மனிதன் மட்டுமே. அவன் தன் முழு வாழ்க்கையையும் ஒரு பரிசேயத்தனமான பொய்யின் மீது கட்டியிருந்தான், அவனுடைய செல்வத்திற்கும் தேவனுடனான அவனது உறவிற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. இப்போது காலம் கடந்துவிட்டது, அவன் நித்திய காலத்திற்கும் வேதனைப்படுவான்.

“அதுவுமல்லாமல், எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய பிளவு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது; அதனால் இங்கிருந்து உங்களிடம் செல்ல விரும்புபவர்களால் செல்ல முடியாது, அங்கிருந்து எங்களிடம் கடந்து வரவும் யாராலும் முடியாது” (லூக்கா 16:26). தல்மூத் (பெஸ். 54a; நெட். 39b) மற்றும் தர்கும் ஆகிய இரண்டுமே, சொர்க்கம் அல்லது ஆபிரகாமின் மடி, மற்றும் ஷோல் ஆகியவை இந்த உலகத்திற்கு முன்பே உருவாக்கப்பட்டன என்று போதிக்கின்றன. எனவே, சொர்க்கமும் ஷோல் ஒன்றுக்கொன்று அருகருகே இருக்க வேண்டும் என்று ரபீக்கள் போதித்தனர்.ஒருவேளை உருவகமாகச் சொல்லப்பட்டபடி, ஒரு சில சென்டிமீட்டர் தூரத்தால் மட்டுமே அவை பிரிக்கப்பட்டிருந்தன இந்த உவமையில் குறியீட்டு ரீதியாகக் காணப்படுவது போல.1136

ஷியோல் என்பது நரகலோகமல்ல என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வது முக்கியம். ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை ஒரு கோட்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளது. அதன்படி, திருச்சபையுடன் சமாதானமாக இறக்கும் அனைவரும், ஆனால் பரிபூரணமானவர்களாக இல்லாதவர்கள், நரகலோகம் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு இடைப்பட்ட உலகில் தண்டனைக்குரிய மற்றும் தூய்மைப்படுத்தும் துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். போப் கிரிகோரி தி கிரேட் 593-ல் இந்தக் கோட்பாட்டை நிறுவினார். இது 1493-ல் ஃபுளோரன்ஸ் சங்கத்தால் ஒரு விசுவாசக் கோட்பாடாக அறிவிக்கப்பட்டது, பின்னர் 1548-ல் ட்ரென்ட் சங்கத்தால்

உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. நரகலோகத்திற்கான அடிப்படை, மறைநூல் புத்தகங்களில் ஒன்றிலிருந்து வருகிறது (இரண்டாம் மக்கபேயர் 12:39-46). மீண்டும் ஒருமுறை பாரம்பரியம் தனது அசிங்கமான தலையைத் தூக்குகிறது.

ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை, கிறிஸ்தவ பரிபூரண நிலையை அடைந்த விசுவாசிகள் மட்டுமே உடனடியாக பரலோகத்திற்குச் செல்கிறார்கள் என்று போதிக்கிறது (இந்த வாழ்க்கையில் ஒரு மனிதன் பாவமற்ற பரிபூரணத்தை அடைந்துவிட்டானா என்பதை நீங்கள் அறிய விரும்பினால், அவனுடைய மனைவியிடம் கேளுங்கள், அவள் உங்கள் எல்லா கேள்விகளுக்கும் பதிலளிக்கக்கூடும் என்று நான் எப்போதும் கூறி வருகிறேன், அல்லது இதற்கு நேர்மாறாகவும் இருக்கலாம்). அதிகாரப்பூர்வ கத்தோலிக்கக் கோட்பாடு, ஞானஸ்நானம் பெறாத அனைத்து வயது வந்தோரும், ஞானஸ்நானத்திற்குப் பிறகு கொடிய பாவம் செய்தவர்களும் உடனடியாக நரகத்திற்குச் செல்கிறார்கள் என்று போதிக்கிறது. திருச்சபையுடனான ஐக்கியத்தில் மரிக்கும் மற்ற கத்தோலிக்கர்கள் அனைவரும், இருப்பினும் ஏதேனும் ஒரு அளவு பாவத்தால் பாரம் சுமந்தவர்களாக இருந்தால், அவர்கள் நீண்ட அல்லது குறுகிய காலத்திற்கு உத்தரிக்கும் ஸ்தலத்திற்குச் செல்கிறார்கள்; எல்லாப் பாவங்களும் சுத்திகரிக்கப்படும் வரை அவர்கள் துன்பப்படுகிறார்கள், அதன் பிறகு அவர்கள் பரலோகத்திற்கு மாற்றப்படுகிறார்கள்.

உத்தரிக்கும் ஸ்தலத்தைப் பற்றிய கோட்பாடு பைபிளை அடிப்படையாகக் கொண்டது அல்ல, மேலும் இயேசு சிலுவையிலிருந்து, “முடிந்தது” என்று கூறியபோது அவர் கூறினார்: அது முடிந்துவிட்டது. (யோவான் 19:30அ). என்ன முடிந்தது? பாவத்திற்கான முழுமையான பரிகாரம், அதுதான் முடிந்தது. இயேசு கடந்தகால, நிகழ்கால மற்றும் எதிர்காலப் பாவங்கள் அனைத்திற்கும் பரிகாரம் செய்திருந்தார். சிலுவையானது உத்தரிக்கும் ஸ்தலம் போன்ற எந்தவொரு கோட்பாட்டின் தேவையையும் நீக்கிவிட்டது. மேலும், சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்திருப்பது கர்த்தருடன் இருப்பது என்று பைபிள் நமக்குக் கற்பிக்கிறது (இரண்டாம் கொரிந்தியர் 5:8). மனம் தளராத ரோமன் திருச்சபை, தேவன் பாவத்தை மன்னித்தாலும், பரலோகத்திற்குள் அனுமதிக்கப்படுவதற்கு முன்பு பாவி தனக்குரிய

முழு தண்டனையையும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று அவருடைய நீதி கோருகிறது என்று போதிக்கிறது. எனவே, உண்மையில், சிலுவையில் மேசியாவின் தியாகம் நம்முடைய பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் செய்யப் போதுமானதாக இல்லை என்று ரோமன் திருச்சபை கூறுகிறது. உத்தரிக்கும் ஸ்தலம் தேவை என்று அது கூறுகிறது!

ரோமன் கத்தோலிக்கம் பெரும்பாலும் பயத்தின் மதம் என்று விவரிக்கப்படுகிறது. கத்தோலிக்க திருச்சபையின் பரிசுத்த பிதாக்களின்படி, உத்தரிக்கும் ஸ்தலத்தின் நெருப்பு, கால அளவைத் தவிர, நரகத்தின் நெருப்பிலிருந்து வேறுபட்டதல்ல. ஆனால் ஒருவர் கேட்கலாம், “உயிர்த்தெழுந்த சரீரங்களைப் பெறுவதற்கு முன்பு (முதலாம் கொரிந்தியர் 15:22) ஆவிகள் உத்தரிக்கும் ஸ்தலத்தில் உண்மையான சரீர நெருப்பின் வேதனைகளை எப்படி அனுபவிக்க முடியும்?” இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாக, ரோமன் இறையியலாளர்கள் ஒரு கோட்பாட்டைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். அதன்படி, உத்தரிக்கும் ஸ்தலத்தில் ஆத்மா ஒரு வித்தியாசமான சரீரத்தை எடுத்துக்கொள்கிறது
– அதன் தன்மையை அவர்கள் வரையறுக்கவில்லை – அதில் துன்பத்தை உணர முடியும். ஆனால் அது உத்தரிக்கும் ஸ்தலத்தைப் பற்றிய கோட்பாட்டைப் போலவே, எந்தவொரு வேத ஆதாரமும் இல்லாத ஒரு முற்றிலும் கற்பனையான அனுமானம், உண்மையில் வேதத்திற்கு முரணானது.1137

அந்தப் பணக்காரன், “அப்படியானால்,
தகப்பனே, என் குடும்பத்தாரிடம் லாசருவை அனுப்பும்படி உம்மிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்; எனக்கு ஐந்து சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் இந்த வேதனை நிறைந்த இடத்திற்கு வராதபடிக்கு, அவன் அவர்களுக்குச் சாட்சி சொல்லட்டும்” என்று பதிலளித்தான் (லூக்கா

16:27-28). இந்த வேண்டுகோள், அந்தப் பணக்காரனின் சகோதரர்கள் புத்திசாலித்தனமான மேலாளர்,வீட்டுக்காரனைப் போல விவேகத்துடன் செயல்பட வேண்டும், எதிர்காலத்திற்காகத் தங்களைத் தயார்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும், மேலும் தான் அனுபவிக்கும் வேதனையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்களை எச்சரிக்க வேண்டும் என்ற அவனது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், அவர்கள் மனந்திரும்ப வேண்டும்.

ஆபிரகாம் பதிலளித்தார்: அவர்களிடம் மோசேயும் தீர்க்கதரிசிகளும் இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் அவர்களுக்குச் செவிகொடுக்கட்டும். அதற்கு அவன், “இல்லை, தகப்பனாகிய ஆபிரகாமே அவர் கூறினார்,ஆனால், இறந்தவர்களில் இருந்து ஒருவர் அவர்களிடம் சென்றால், அவர்கள் மனந்திரும்புவார்கள் என்று அவர் கூறினார். இது அந்தப் பணக்காரனின் விதி அவனது செல்வந்தன் என்ற காரணத்தால் அல்ல, மாறாக அவனது மனந்திரும்பாத தன்மையால்தான் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஆபிரகாம் அந்தப் பணக்காரனிடம், “அவர்கள் மோசேயின் வார்த்தைகளுக்கும், அதாவது தோராவுக்கும், தீர்க்கதரிசிகளின் வார்த்தைகளுக்கும், அதாவது முழு தானாக்கிற்கும் (லூக்கா 24:44-45; மத்தேயு 5:17) செவிகொடுக்கவில்லை என்றால், மரித்தோரிலிருந்து ஒருவன் உயிர்த்தெழுந்து வந்தாலும் அவர்கள் நம்ப மாட்டார்கள்” என்றார் (லூக்கா 16:29-31). சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, யேசு ஒரு மனிதனை மரித்தோரிலிருந்து உயிர்ப்பித்தார், அவனது பெயர் லாசரு (Ia
– லாசருவின் உயிர்த்தெழுதல்: யோனாவின் முதல் அடையாளம் காண்க). அதன் விளைவாக, பரிசேயர்கள் இயேசுவையும் லாசருவையும் கொல்ல மிகவும் தீவிரமாகச் சதி செய்யத் தொடங்கினர் (Ib – இயேசுவைக் கொல்லும் சதி: முதல் அடையாளத்தை நிராகரித்தல் காண்க). அவிசுவாசத்திற்கு ஒருபோதும் போதுமான ஆதாரம் இருப்பதில்லை.